

ligt og uheldigt som vel muligt, idet Jordværdien var blevet ansat med ganske andre Formaal for Øje. Man havde den Gang, Jordværdien blev ansat, ingenlunde tænkt sig, at den skulde være Basis for en Udskrivning, det være sig af Penge eller Korn; og ihvorvel de Mennesker, der ansatte Jordværdien, maaske har gjort det efter bedste Evne, fandt der en overordentlig uensartet Værdiansættelse Sted fra Sogn til Sogn, saaledes at store og let paaviselige Uretfærdigheder fremkom. Dette er vi altsaa forskaaned for i Aar. Saa har man til Gengæld det i Aar, at de, der ikke dyrker Brødkorn, kan unddrage sig deres Samfundspligt, men i Aar er det jo ikke saaledes, at det er forbundet med væsentligt Tab at aflevere Brødkorn; idet Prisen er højnet saa stærkt, som den er, falder dette Spørgsmaal delvis bort. Det, der fra konservativ Side og fra Venstre-Landbokredsens Side har været krævet i tidligere Aar, er dette, at naar Kornet blev eksproprieret til en Maksimalpris, skulde denne Pris være saa høj, at man kunde faa ombyttet det, man afleverede, med det, man skulde købe til Erstatning. Man kan sammenfatte dette i, at man vilde have Majspris for sit afleverede Brødkorn og retfærdigvis noget mere, idet der er Ombytningsomkostninger. I Fjor var dette jo saa langt fra Tilfældet, at man endogsaa maatte give op til en halv Snes Kroner mere for Majs, end man fik for Brødkorn pr. Tønde; og det var egentlig lige haardt nok, at velrenset Brødkorn skulde sættes en halv Snes Kroner lavere end mere eller mindre uren, undertiden usund Majs, som vi fik ind. Det var heller ikke titalende, at Landbruget skulde aflevere Rug og Hvede og købe Skallerne, Kliddene tilbage til en Pris, der ligeledes laa en halv Snes Kroner højere. Det var en Særbeskatning, som kun det meget offervillige Landbrug vilde indgaa paa. Men vi var alle paa det rene med, at Landbruget burde være offervilligt ogsaa i Fjor; vi mente og haabede, at det vel nok blev sidste Gang. At dette ikke blev Tilfældet er, jo grundet paa, at Krigens Dønninger ikke fuldt ud er forbi, og derfor vil og maa det danske Landbrug ogsaa i Aar finde sig i en Kornordning, hvorved det ikke kan disponere frit over alle sine Varer.

Jeg berørte før, at Prisen var forhøjet betydeligt. Man foreslaar i Lovforslaget i Stedet for 30 Kr. at give 43 Kr. ved Aflevering i December, senere et Paalæg af 40 Øre og senere igen et Paalæg af 30 Øre

og atter et af 30 Øre, saaledes at Slutprisen bliver 44 Kr. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa Prisen. Jeg maa sige, at baade den højtærede Landbrugsminister og den ærede Ordfører for Venstre tilstrækkelig tydeligt har pointeret overfor dette Ting, at man skal ikke nægte sig noget i Retning af at forlange højere Pris, thi det er det eneste, der kan blive Tale om. Den højtærede Landbrugsminister sagde jo, at dette vilde man kunne forhandle om, men han vilde stærkt betone, at skulde der ske en Forandring, blev det opefter. Og som den velvillige Mand, jeg er, som Ordfører for et velvilligt Parti, vil jeg ikke imødegaa den højtærede Landbrugsminister paa dette Punkt. Men jeg vil dog sige, at det forekommer mig mindre retfærdigt, at Rug og Hvede betales med samme Pris. Det har aldrig været Tilfældet før, inden det var Staten, der blev Aftager. Hveden er altid blevet betalt med en højere Pris end Rug i dette som i alle andre Lande. I Danmark har Prisen ligget saadan noget som 15 pCt. højere for Hvede end for Rug, og ærede Medlemmer vil kunne se af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, at man i alle andre Lande, naar jeg undtager Holland — jeg skal senere komme tilbage dertil — har en noget højere Pris for Hvede end for Rug, og ganske naturligt, idet Dyrkningsomkostningerne er større for Hveden. Hvedejord er en sværere Type, og den kræver mere Arbejdskraft, baade Menneskekraft og Hestekraft og Slitage paa Redskaberne; Jorden er dyrere, saaledes at Jordrenten er højere, og at Skatterne i Form af Ejendomsskyld o. s. v. ogsaa er højere, saa det er ikke mere end ganske rimeligt, at Hvedeprisen ligger noget over Rugprisen. Jeg nævnte før, at Holland var det eneste Land, der, saa vidt jeg i Øjeblikket ved Besked, har en højere Pris for Rug end for Hvede; saa vidt jeg husker, er det nogle faa Gylden, men det er altid noget — ja, det er 30 Gylden for Hvede og 33,5 Gylden for Rug pr. hkg. Det maa ligge i, at Holland har meget lave Jorder, hvor man ikke med Fordel mener at kunne dyrke Rug, da den vil gaa tidligt i Leje og saaledes give mindre Føldudbytte; ellers er det gangs overalt i hele Verden, i Amerika som i Rusland, at Hvede koster mere end Rug. Dette er en Henstilling, jeg vil tillade mig at gøre; det er en Ting, som vi kan tale om i det Udvalg, der, ikke formentlig, men ganske sikkert vil blive nedsat til Behandling af dette Lovforslag.